

Arrest

nr. 39 923 van 9 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Argentijnse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde van 21 januari 2010, ter kennis gebracht aan verzoekende partij op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DUFFELEER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Argentijnse nationaliteit verblijft sinds 2003 in België samen met mevrouw V.D.N. R. van Belgische nationaliteit.

Op 30 januari 2006 maakt de stad Geraardsbergen de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) over aan de verwerende partij.

Op 31 januari 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 25 april 2007 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 15 oktober 2007 deelt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken aan de raadsman van verzoeker mee dat de beslissing van 31 januari 2007 behouden blijft omdat betrokkene en zijn partner nog steeds gehuwd zijn met elk een andere partner.

Op 12 november 2009 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 14 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 21 januari 2010 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

de persoon die verklaart zich I. J. (...) te noemen, geboren te (...) en welke verklaart van Argentijnse nationaliteit te zijn,

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Reden(en) van de beslissing: (2)

0 - artikel 7, eerste lid, 2: verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn van drie maanden: Betrokkene heeft geen geldige inreisstempel in zijn paspoort (kopie van vervallen paspoort geldig tot 23 januari 2008 in het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken). Betrokkene verblijft reeds sedert 28/6/2003 in het Rijk.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta (1), om de volgende reden:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldige inreisstempel. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. Betrokkene heeft reeds meerdere aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9.3 of 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Hij heeft op 30/01/2006 een eerste regularisatieaanvraag ingediend,, onontvankelijk verklaard op 31/01/2007. Deze beslissing is op 15/03/2007 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft dan een tweede regularisatieaanvraag op 25/04/2007 ingediend, zonder voorwerp verklaard op 15/07/2009. Hij heeft op 12/11/2009 een derde regularisatieaanvraag ingediend, onontvankelijk verklaard op 14/01/2010. Deze beslissing werd hem op 14/01/2010 betekend.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf: Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Met de toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota werpt verwerende partij een exceptie van onbevoegdheid op omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ingevolge artikel 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet bevoegd is om kennis te nemen van de vordering in zoverre deze gericht is tot vrijheidsberoving van 21 januari 2010.

De Raad stelt vast dat ingevolge artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet een beslissing tot vasthouding enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. In de mate waarin de vordering gericht zou zijn tegen de beslissing tot vasthouding is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onbevoegd.

2.2. Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoont op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen en omdat verzoeker geen ernstig middel aanvoert. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“Eerste middel: schending van het recht op verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd, waardoor niet werd voldaan aan de verplichting materieel afdoende te motiveren.

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegte van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aflevering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied te verantwoorden.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 97 van de Grondwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgende elementen om aan verzoeker een bevel tot het verlaten van het grondgebied te betekenen:

-de betrokkene verblijft langer in het Rijk dan drie maanden: hij heeft geen geldige inreisstempel in zijn paspoort

-betrokkene respecteert de reglementering niet... Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Als motivering stelt men dus dat verzoeker pertinent weigert een einde te maken aan de onwettige verblijfssituatie, maar in dezelfde paragraaf vermeldt men wel de talloze pogingen die verzoeker ondernam tot regularisatie, doch dewelke door de Dienst Vreemdelingenzaken zelf werden afgeketst.

Zulks is manifest tegenstrijdig: men verwijst zelf naar de verscheidene pogingen die verzoeker ondernam, net teneinde een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie!

Hoe kan men dan ernstig voorhouden dat verzoeker in deze onwillig is? Uit zijn dossier blijkt net het tegenovergestelde. Dat verzoeker menig poging ondernam zijn verblijf te regulariseren, is één van de aspecten waardoor hij met zekerheid zou zijn geregulariseerd door de Dienst Vreemdelingenzaken. De materiële motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is niet afdoende aangezien zij gebrekkig is. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoeker meent dat aan deze voorwaarden niet is voldaan: de motivering is ontegensprekelijk gebrekkig, daar men enerzijds stelt dat verzoeker nalaat op eigen initiatief een einde te stellen aan zijn illegaal verblijf, en dit als motivering voor het afleveren van een bevel tot verlaten van het grondgebied én terugleiding naar de grens, doch in dezelfde paragraaf de verscheidene pogingen opsomt die verzoeker ondernam om zijn verblijf te regulariseren. Zulks impliceert dat men het dossier van verzoeker niet correct is beoordeeld, en dat men zeker en vast in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen. De motiveringsplicht is dan ook geschonden. Het middel is gegrond."

3.1.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat wat de vermeende schending van de formele motiveringsplicht betreft, uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar er ook in slaagt de motieven vervat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Verwerende partij is dus van oordeel dat dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. Verder stelt verwerende partij dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Verzoeker acht de motieven van de bestreden beslissing tegenstrijdig maar verwerende partij meent dat hij een drogredenering maakt. Verzoeker is immers naar België gekomen en verblijft hier sedert jaren illegaal. Verzoeker heeft nooit de correcte weg gevolgd om te vermijden dat zijn verblijf hier illegaal zou zijn, met name het indienen van de nodige aanvragen in het land van herkomst teneinde op legale wijze naar België te komen en in België langdurig te verblijven. Verwerende partij wijst er in haar nota op dat verzoeker kennelijk vergeet dat het zijn eigen verantwoordelijkheid is dat hij illegaal in België verblijft en dat hij enkel op grond van buitengewone omstandigheden in aanmerking kan komen voor het indienen van een ontvankelijke verblijfsaanvraag. Van verzoeker wordt terecht verwacht dat hij zich in regel stelt. Het is niet de overheid die verantwoordelijk is voor verzoekers illegaal verblijf door het afwijzen van de regularisatieaanvragen. Zoals de bestreden beslissing terecht en correct motiveert, dient verzoeker een einde te stellen aan zijn onwettige verblijfssituatie. Het gegeven dat verzoeker in plaats van een einde te stellen aan deze situatie, steeds weer regularisatieaanvragen indient, is tekenend voor het feit dat verzoeker niet bereid is om op eigen initiatief een einde te stellen aan zijn illegale verblijfssituatie. Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen. Tenslotte merkt de verwerende partij nog op dat het recht van verdediging in casu niet van toepassing is.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker langer verblijft in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van drie maanden. Verzoeker heeft geen geldige inreisstempel in zijn paspoort. Verzoeker weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een manu militari tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. Betrokkene heeft reeds meerdere aanvragen tot verblijf op basis van oud artikel 9, derde lid of 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend, die telkens onontvankelijk of zonder voorwerp werden verklaard. Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf zodat het weinig waarschijnlijk is dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet betwist dat hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en dat hij geen geldige inreisstempel heeft in zijn paspoort. Dit vormt het hoofdmotief van de bestreden beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoeker reeds verschillende jaren illegaal in België verblijft, hetgeen verzoeker ook niet betwist in zijn verzoekschrift. Verzoeker betwist aldus het hoofdmotief van het bevel om het grondgebied te verlaten niet. Dit motief volstaat op zich om het bevel te schragen. De overige motieven van het bestreden bevel, als ze al geen betrekking zouden hebben op de vrijheidsberoving met het oog op de terugleiding naar de grens, kunnen beschouwd worden als overtollige motieven. Kritiek op het overtollig motief kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing steunt op deugdelijke, pertinente en afdoende motieven. De schending van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker in zijn eerste middel de schending aanvoert van artikel 97 van de Grondwet, stelt de Raad vast dat dit artikel bepaalt dat: “*Alleen Belgen kunnen minister zijn*”, waardoor de schending ervan in casu, zijnde een beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, niet dienstig kan aangevoerd worden.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

“Tweede middel: schending van het redelijkheidsbeginsel

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl door de Dienst Vreemdelingenzaken beslist werd, op grond van een loutere formaliteit –nl. het niet toevoegen van een identiteitsbewijs dat reeds in eerdere procedures werd toegevoegd-, een dergelijk verregaande maatregel werd genomen om verzoeker te repatriëren.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

De keuze die het bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Verzoeker is van oordeel dat zulks bij hem het geval is.

Hij voldeed perfect aan de voorwaarden voor regularisatie cfr. de beleidsverklaring van de regering, en zou dus met zekerheid worden geregulariseerd.

Het feit dat hij aan de voorwaarden voldeed impliceert dat hij zeer sterk geïntegreerd is in de Belgische samenleving, in zoverre dat hij op basis van zijn integratie alleen al een legaal verblijf toegekend krijgt.

Wanneer hij dan in zijn regularisatieverzoekschrift verwijst naar zijn eerder ingediend identiteitsdocument – hetgeen op zich niet toelaat zijn verzoek als onontvankelijk te beschouwen want hij motiveert waarom hij geen document toevoegt – beslist men niet alleen de aanvraag onontvankelijk te verklaren, maar gaat men nog een hele stap verder en beslist men onmiddellijk om hem van het grondgebied te verwijderen.

Men beslist aldus iemand te repatriëren die dermate in onze samenleving is geïntegreerd, en hier zijn leven opbouwde conform onze normen, enkel en alleen omwille van een loutere formaliteit.

Verzoeker wordt dus met het heel ander eind van het spectrum geconfronteerd: in plaats van een definitief legaal verblijf toegekend te krijgen, wordt hij manu militari het land uitgedreven.

Zulks is niet meer redelijk te verantwoorden, de beslissing in deze is werkelijk te verregaand en overdreven. Zelfs na lezing ervan, kan men onmogelijk te begrijpen deze beslissing trof. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet de nodige terughoudendheid aan de dag gelegd.

Het middel is gegrond.”

3.2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat verzoeker niet beschikt over een geldige inreisstempel in zijn vervallen paspoort en hij dus illegaal verblijft op het grondgebied. Conform artikel 7 van de Vreemdelingenwet mag de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bevel geven aan de vreemdeling die niet over de nodige documenten beschikt om op het grondgebied te mogen verblijven. Verzoeker betwist niet dat hij illegaal verblijft en betwist evenmin dat hij niet over geldige verblijfsdocumenten beschikt. Hij stelt enkel dat hij voldeed aan de voorwaarden tot regularisatie en dat zijn regularisatieverzoek niet onontvankelijk had mogen worden verklaard op de enkele grond dat zijn identiteitsdocument niet bijgevoegd was. Verwerende partij merkt echter in haar nota op dat deze kritiek geen betrekking heeft op de bestreden beslissing. Verzoeker vecht immers enkel het bevel aan om het grondgebied te verlaten zoals duidelijk blijkt uit het verzoekschrift. Verzoeker kan volgens verwerende partij aldus niet dienstig kritiek geven op een beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige procedure. Op grond van verzoekers langdurig illegaal verblijf mocht de gemachtigde aan verzoeker een bevel geven om het grondgebied te verlaten. Zulks is allerminst onredelijk temeer daar verzoeker reeds sedert 2003 illegaal op het grondgebied verblijft en hij sedertdien weigert om een einde te stellen aan deze onwettige verblijfssituatie. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid handelde bij het komen tot de bestreden beslissing na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels het redelijkheidsbeginsel inclusief.

3.2.3. De Raad merkt op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op de analyse van het voorgaande middel blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Waar verzoeker aanvoert dat hij perfect voldeed aan de voorwaarden voor regularisatie, hetgeen volgens hem impliceert dat hij sterk geïntegreerd is in de Belgische samenleving en waar verzoeker

verwijst naar zijn laatste aanvraag om machtiging tot verblijf die volgens hem onterecht werd onontvankelijk verklaard, lijkt hij hiermee argumenten aan te voeren tegen de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 januari 2010 waarbij zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. De Raad merkt op dat dit in casu niet de bestreden beslissing is. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker immers het volgende: *“Verzoekende partij heeft hierbij de eer een verzoekschrift ter indiening van een beroep tot nietigverklaring en schorsing over te maken op grond van artikel 63 io. 39/2 § 2 en 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tegen het bevel tot het verlaten van het grondgebied met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde, hem betekend op 21 januari 2010.”* Ook uit het besluit van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker enkel het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde van 21 januari 2010 aanvecht. Deze argumenten kunnen dus niet dienstig aangevoerd worden tegen de in casu bestreden beslissing.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat als volgt luidt:

“Derde middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Doordat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de Dienst Vreemdelingenzaken de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken allesbehalve zorgvuldig te werk ging: zonder verpinken werd aan een persoon die voldeed aan de criteria om te worden geregulariseerd een bevel tot het verlaten van het grondgebied afgeleverd, mét beslissing tot opsluiting, en dit enkel en alleen omwille van een formaliteit . Zodat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Zoals eerder uiteengezet was het voor verzoeker een quasi uitgemaakte zaak: hij voldeed aan de regularisatiecriteria en zou met zekerheid een legaal verblijf toegekend krijgen.

Het draaide echter volledig anders uit: niet alleen werd zijn regularisatieverzoek onontvankelijk verklaard op grond van een loutere -betwiste- formaliteit, hij kreeg als volledig geïntegreerde persoon een bevel tot het verlaten van het grondgebied betekend, én werd manu militari opgesloten ten einde hem te repatriëren.

De Dienst Vreemdelingenzaken liet dus manifest na rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker, zijn doorgedreven integratie en plaats in de Belgische maatschappij. Had men hiermee rekening gehouden dan had men misschien zijn regularisatie onontvankelijk verklaard, maar zou men nooit dergelijk verregaande en onnodige maatregelen hebben getroffen.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dus duidelijk niet zorgvuldig voorbereid, integendeel.

Het middel is derhalve gegrond.”

3.3.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker ook in dit middel verwijst naar de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard die niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige procedure. Tevens verwijst verzoeker naar zijn integratie. Verwerende partij merkt op dat deze kritiek, in zoverre deze geen betrekking heeft op de in casu betreden beslissing, niet ontvankelijk kan zijn. Verwerende partij benadrukt dat de gemachtigde op basis van de vaststelling van verzoekers illegaal verblijf geheel terecht vermag aan verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Als verzoeker meent in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht dan dient hij daarvoor de geëigende procedure te volgen. Verwerende partij wijst erop dat zij de wet dient te handhaven en illegaal verblijf dient tegen te gaan. De gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid heeft geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid geoordeeld dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiden diende te worden gegeven.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de

gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en kritiek levert op de beslissing tot onontvankelijk verklaren van deze aanvraag om machtiging tot verblijf merkt de Raad opnieuw op dat de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 januari 2010 waarbij zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard in casu niet de bestreden beslissing is zodat deze kritiek in casu niet dienstig kan aangevoerd worden.

Het derde middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET